

Billkaar, under hvilke de hidtil private Anstalter skulde gaa over til at være en selv- ejende Institution, dels vedrørende Bestyrelsen, idet Folketinget foreslog Indsættelsen af en Direktion paa 3 Medlemmer, nemlig eet lægekundigt og eet skolekundigt Medlem foruden Forstanderen ved Anstalterne som Formand i Direktionen. — Desuden foreslog Folketinget den Forandring i Forslaget, som var ret indgribende, at der skulde træffes en Ordning for det Tilfælde, at den anden store private Anstalt for aandsfogee her i Landet, nemlig gamle Vastehus med Eberødgaard, vilde slutte sig til de Kellerske Anstalter. Forholdet skulde i saa Fald ordnes saaledes, at Anstalterne i Forening skulde styres af en Direktion paa 5 Medlemmer, bestaaende af de 2 Forstandere og 3 af Ministeriet valgte Medlemmer, hvoraf den ene skulde være Formand. Dette Forslag blev vedtaget af Landstinget, efter at det var oversendt hertil, og ligeledes tiltraadt af Regeringen, og der var da Udset til at kunne føre denne Sag igennem i forrige Samling, hvis ikke Folketinget tillige havde indsat to Bestemmelser i Forslaget, som Regeringen for sit Vedkommende bestemte maatte modsætte sig i den Form, hvori de forelaa, Bestemmelser, der ogsaa nu vilde findes i Forslaget, som det er oversendt fra Folketinget i Nr. i § 2, sidste Stykke, og § 4, sidste Stykke.

Den første af disse Bestemmelser gaar ud paa, at der indsettes en kritisk Revision ved Anstalterne bestaaende af 2 lønede Revisorer, en valgt af hver af Rigsdagens Afdelinger. Til Støtte for dette Forslag er anført, at naar Staten giver saa stort et Tilskud, som Tilfældet er, et Tilskud, der paa de senere Aars Finanslove er opført med et Beløb af 175,000 Kr. — hvilket Beløb i øvrigt kun er kalkulatorisk og derfor overskrides ikke saa lidt for Tiden — saa er det naturligt, at Bevillingsmagten ogsaa har Indseende med, at Pengene anvendes forsvarlig, og at Anstalterne overhovedet drives paa en Maade, som kan billiges af Bevillingsmagten. Nu er det bestaaende Forhold det, at der for Tiden ved disse Anstalter er en kritisk Revision, som er indført med Rigsdagens Billigelse, en Revision, som bestaar i en af Ministeriet valgt Revisor, der med en Dugtighed og Sagkundskab, der ikke er bestridt fra nogen Side, hidtil har udført sit Hverv. Der foreligger altsaa, saaledes som de faktiske Forhold nu ere, ikke nogen Nødvendighed for at foretage Forandring heri. Skulde man ønske nogen Forandring i den Retning, at der i Stedet for een Revisor skulde findes to Revisorer, er der selvfølgelig ikke noget i

Bejen derfor; men det, som Regeringen absolut maa holde paa, og som jeg antager, det høje Ting ogsaa efter den Stilling, det har indtaget til Sagen, vil billige, er, at man sikrer sig et regnskabskundigt Element i Direktionen, og det habes der ingen Sikkerhed for ved at overlade Valget af Revisor eller Revisorer til de politiske Forsamlinger. Dertil kommer, at Indførelsen her af saadanne rigsdagsvalgte Revisorer vilde være et betænkeligt Præcedens for andre Institutioner, der nyde større Statstilskud.

Den anden Bestemmelse i § 4, sidste Stykke, angaar Valget af Direktionens Formand, hvorom det bestemmes, at han ikke maa være Statsembedsmand. Det er en Bestemmelse, som Regeringen hidtil har modsat sig, og som jeg for mit Vedkommende heller ikke kan billige. Grunden hertil er selvfølgelig ikke den, at jeg mener, det er nødvendigt at tage en Statsembedsmand til denne Stilling; men jeg mener, at Administrationens Hænder bindes for stærkt, naar man skal være ubeluftet fra at tage en Mand, alene af den Grund, at han er Statsembedsmand, skønt han i øvrigt maa erendes at sidde inde med de bedste Kvalifikationer. Jeg kan derfor for mit Vedkommende ikke tiltræde disse Endringsforslag, som saaledes af Folketinget ere indførte i Forslaget, og jeg maa meget tiltræde det høje Ting, at disse Bestemmelser stryges. I øvrigt anbefaler jeg paa det bedste Lovforslaget til Tingets Velvilje og skal tilføje, at det vilde være særdeles ønskeligt, om Sagen maatte kunne føres igennem i meget nær Fremtid.

Govs: Som den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet bemærkede, har dette Lovforslag en længere Forhistorie, og da den højtærede Minister allerede har nævnt Hovedtrækkene af den, behøver jeg ikke at gentage den for det høje Ting. Det er tilstrækkeligt at minde om, at Regeringen og begge Rigsdagens Ting i Grundtrækkene, ja, jeg kan sige mere end Grundtrækkene, i Enkelthederne paa 2 bestemte Punkter nær have tiltraadt Forslaget og ere enige om det, og denne Enighed er tilvejebragt derved, kan jeg sige, at alle de paagældende ere bejlede af Nulket om, at der maatte kunne gives disse Anstalter en saadan sikret Tilværelse, som det offentlige Hensyn kræver. Der kunde nemlig indtræffe det Tilfælde, at Anstalterne som private Anstalter ophørte, og det er jo ogsaa fra den paagældende Families Side, som det er oplyst i de Forhandlinger, hvortil den højtærede Minister hentydede, betydet, at den vil ikke fortsætte i Tilfælde af Afgang eller